

Andrej Ivanuša

POSLEDNJA HUBBLOVA FOTOGRAFIJA, DARILO ZA MOJ ROSTNI DAN

»Na, pa je poletela!« je rekla Karin in se obrnila k svojemu sosedu. Ta je živčno vrtel kemični svinčnik v roki in vsake toliko časa pritisnil na gumb na vrhu. Slišalo se je nekako takole:

»Klik, klik! ..., Klik, klik!«

»Kaj?« jo je zmedeno pogledal.

»Pravim ti, da je poletela!«

»Ja, ja, seveda. Kaj pa si pričakovala drugega? Raketa Aries je zanesljiva. Že vse od von Braunovega Saturna V nismo imeli v floti takšnega stroja!« je rekel John.

Odsotno je zrl v monitor pred seboj in vsake toliko živčno preletel telemetrične podatke na njem. Potem je pogledal gor na stenski zaslon in spremljal posnetek poleta. Hrum v kontrolni sobi za polete se ga sploh ni dotaknil.

»Veš,« je rekla Karin in odložila oglavnico z mikrofonom in slušalkami na pult pred svojim monitorjem. »Pravzaprav mi je žal, da bomo morali upokojiti Hubbla. Toliko časa je že gor, da je zagotovo že ves luknjičav od mikrometeoritov.«

»Eh, kaj ti bo žal!« je rekel John in jo za trenutek pogledal. Njene nove pričeske niti ni opazil. »To je stara kišta, Zdaj, ko smo gor spravili novega, je stari odveč. Ko bomo utirili tegale lepotca, se bova morala prekleto potruditi, da starčka počasi zapeljeva v spodnjo orbito in potem ... Saj veš, atmosfera tudi naredi svoje. Ja, pa eksplozivni naboji bodo še pomagali, da razpade na manjše kose. Upam, da bova naredila to elegantneje, kot so Rusi pred časom naredili s svojo vesoljsko postajo Mir!«

Karin je samo žalostno zavzdihnila in si spet zataknila slušalke za uho. Nato si je zamišljeno poravnala mikrofona pred usta.

Tri dni kasneje sta bila spet v skupni izmeni.

»Preden ga sesujeva, bi želela narediti še zadnji posnetek v globoko polje,« je rekla Katrin.

»Zaradi mene!« je pokimal John. »Naredi kar hočeš! Hubble je zaključena zgodba. Zdaj sva samo še midva, ki upravljava z njim. Nalogo imava, da ga utiriva bližje k Zemlji in točno to nameravam narediti.«

»Prav! Samo daj mi kakšnih deset obkroženj, da naredim res dobro fotko,« je rekla Katrin in se zazrla vanj s pričakovanjem na obrazu.

»Deset ti jih res lahko dam!« je zagodrnjal, ne da bi dvignil pogled z monitorja.

»Hvala ti! To znam ceniti. Nekako se ti bom že oddolžila,« je rekla. Ni opazila, da jo je pogledal in si z jezikom obliznil ustnice.

Njeni prsti so poleteli po tipkah in napeto je opazovala, kaj ji računalnik na teleskopu sporoča. Razmišljala je o koordinatah, kamor bi še zadnjič usmerila njegovo os. Iskala je motiv, ki ga naj Hubble zadnjega fotografira. Potem se je nasmehnila in se odločila, da vtipka za koordinate iste številke, ki jih je vseboval njen rojstni datum. Zato ker je bil zares njen rojstni dan in si je podelila sama sebi najbolj dragoceno darilo, ki si ga je mogla zamisliti - zadnjo fotografijo najboljšega astronomskega pripomočka, ki ga je človeštvo doslej imelo.

Počakala je do konca prvega kroga in prve fotografije. Potem se je odločila, da gre po kavo k avtomatu. Ko se je vrnila, je bila narejena naslednja fotografija. Počasi je srebala grenko, temno tekočino. Tu in tam je vrgla oko na ekran, da se prepriča, če je vse v redu.

Program je sam nalagal plasti posnetih fotografij in sam vedno bolj ostril sliko.

Zanimalo jo je, kaj bo na njej. Še posebej, ko je tako slučajno izbrala smer na nebu. Skoraj vse slike v globoko polje so bile podobne tisočim drugim. Na njih je vedno bilo na stotine in stotine žarečih pikic, ki so se prelile v galaksije različnih oblik, ko so se plasti slike zložile. Upala je, da bo »njena« slika drugačna.

Ko je popila kavo, je Hubble naredil komaj polovico orbitalnega kroga okrog Zemlje. Malce živčno je pogledovala na veliko stensko uro in minute so le počasi minevale. Imela je čas, da je preklopila monitor na parametre poleta Hubbla 2. Počasi so ga utirjali na višjo orbito in potrebovali bodo še kakšen dan, da ga postavijo na pravo višino in odprejo njegovo zaščitno loputo. Novinec je imel stokrat boljšo optiko in cel kup drugih izboljšav. Ampak Katrin je bilo žal za starcem, ki je naredil toliko fotografij in spremenil pogled vsega človeštva na vesolje.

Minil je skoraj ves dopoldan, ko je Hubble šestič obkrožil Zemljo in naredil šesto sliko.

»Kje si zdaj?« je vprašal John, ko se je vrnil s kosila v odmoru. Katrin je kosilo izpustila. Malo zaradi postave, malo pa tudi zato, ker hrana v menzi ni bila preveč dobra.

»Šest slik je naredil!« je rekla. »Še štiri ...«

»Kdaj računaš, da bo gotov?«

»Mogoče ob koncu izmene,« je skomignila z rameni.

»Uh! Ne bom čakal, da končaš!« je zasikal John nejevoljno skozi zobe. »Moram nujno domov! Arty, ki me zamenja, pa nima nobenih pooblastil, da kaj počne s Hubblom. Samo sedeti mora in opazovati monitorje.«

»Oh! Se bom že nekako znašla! Saj veš, da ne morem izpustiti te zadnje priložnosti!«

»Samo, da veš. Nadur ti ne bom priznal!«

»Saj ne zahtevam ... Že to, da sem smela narediti fotografijo, mi je v največje veselje.«

»Če nimaš kaj bolj pametnega početi danes popoldan,« je rekel mrko John, »potem ... zaradi mene!« Skomignil je z rameni.

Pred koncem njune izmene je Hubble naredil deveto fotografijo. Katrin jo je z zanimanjem opazovala. V izbrani smeri je bila vidna v zgornjem delu bleščeča zvezda in pred njo velik plinasti velikan z večjo in manjšo luno.

»Tole mora biti kar v naši soseščini, mogoče kakšnih 10 svetlobnih let stran. Morda Sirius?« je razmišljala. Na levi je bil viden komet, ki je prečil sliko od zgoraj navzdol.

»Hej, lepotec, ti si kar v našem Osončju! Lepo si popestril tole sliko,« je veselo pomislila. S kolescem na miški je zavrtela plasti sliko nazaj in ga našla na tretji plasti.

Potem ji je pozornost pritegnila luna na sredini fotografije. Še posebej ji je bil zanimiv krater ob strani. S kolescem na miški je vrtela plast za plastjo in vedno bolj strmela v sliko.

»John!« je rekla s tihim in drhtečim glasom. Ker se ni odzval, je ponovila še enkrat.

»John!« Tokrat je bil njen glas močnejši.

»Kaj je?«

»John ... Mislim, da moraš ... pogledati! ... Tole!« je rekla počasi in kar naprej strmela v sliko na monitorju. Le počasi je doumel, da je Katrin posnela nekaj nenavadnega. Sklonil se je k njej in ostrmel.

»To ... To je videti kakor ...« Zastal je in si ni upal izreči na glas. Karin je s tresočimi prsti tipkala po tipkovnici.

Ko je Hubble posnel še deseto fotografijo in jo je program kot deseto plast položil čez ostale, se je slika popolnoma zbistrila in izostrila. Ob monitorju se je že drenjalo nekaj ljudi iz kontrolne sobe. Karin je z drhtečo roko sliko preklopila na stenski monitor in globok »oh« se je izvil iz grl prisotnih.

V naslednjem trenutku je nastala prava eksplozija kričanja. Vsi so govorili drug čez drugega. Ni bilo dvoma. Na fotografiji, ki si jo je naredila Karin za svoj rojstni dan ... Na tisti, ki je bila poslednja posneta s starim Hubblovim teleskopom, je bila ... tuja vesoljska ladja.

Prvi resnični dokaz, da v vesolju nismo sami.